

Poštnina plačana v gotov.

1942-XX

Junij

S

alezijanski
vestnik

SALEZIJSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 L (za inozemstvo 14 L. Izdaja: Salezijski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec. Urednik: Tone Vodè.

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavlajte na „Vodstvo salezijskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.
4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Hudobivnik Marija, Sv. Jurij;
Zevnik Marijana, Sv. Jurij;
Peterlin Franc, Škocijan;
Gospodarič Terez., Straubingen;
Vresk Helena, Sevnica;

Žen Lovro, Ljubljana;
Klanšek Terez., Tunjice;
Kocjan Marija, Ig.

Gospod, daj jim večni pokoj!

*Knjige, šolske in pisarniške potrebščine dobite najceneje v
Mladinski založbi - Ljubljana - Stari trg 30*

Zemlja je moja

Napoleon I je poleg odločnosti, junaštva in vojaških spretnosti kazal zlasti v starosti mnogo vrlin in krščanskih čednosti. V krepkih moških letih pa je obenem s krivičnostjo proti Cerkvi združeval tudi napuhnjene misli. Ko ga je bil papež vprav zaradi krivic do Cerkve in cerkvene države izobčil iz katoliške Cerkve, je Napoleon zapisal dokaj ohole besede: „Ali misli papež, da bodo zavoljo pisma, ki me je z njim izobčil, mojim vojakom padale iz rok puške?“

Ko je Napoleon prispel v Moskvo,

je dal kovati spominske novce (1812). Na eni strani je bila upodobljena njegova glava, na drugi pa je bil drzen bogokletni napis: „Nebo je tvoje, zemlja je moja.“

Toda božja previdnost je hotela, da je bila Napoleonova ohola beseda kakor prerokba in da je bila njegova armada kmalu poražena prav zavoljo neznošnega mraza na Ruskem, kjer so vojakom popadale od mraza puške iz rok. — Kako je bil potem Napoleon ponižan, je znano.

Je le še zmerom res, da ošabnost hodi pred padcem.

Srce Jezusovo

Po naročilu našega gospoda škofa letos vsi posebno goreče častimo presveto Srce Jezusovo. V spravo in zadoščenje za žalitve in krivice, ki jih mora trpeti med nami, mu prinašamo obilne žrtve. Pobožnost deveterih prvih petkov je zajela vsa naša mesta in vasi. Družine se z novim navdušenjem posvečajo presv. Srcu Jezusovemu in postavljajo njegovo podobo na častno mesto v hiši. Medtem ko mnogi vpijejo: „Nočemo, da bi ta vladal nad nami“ (Lk 19, 14), ga mnogi drugi oklicujejo za svojega Kralja in Gospoda ter mu obljublajo zvestobo.

Vsi ti dokazi ljubezni in češčenja so presvetemu Srcu gotovo silno všeč. Ni dvoma, da jih bo Jezus prav po kraljevsko poplačal; uslišal bo tudi naše molitve in prošnje, če se le ujemajo s prošnjo v očenašu: Oče naš, pridi k nam tvoje kraljestvo...

*

Znameniti apostol za ustoličenje Srca Jezusovega v družinah, o. Matej Crawley, nam pripoveduje ganljivo zgodbo o mladem fantičku, ki ga je pripravljaj na prvo sveto obhajilo.

„Deček — bilo mu je deset let — je bil goreč kot angel. Dobro je razumel veliko dejanje, na katero se je pripravljaj. Še zvečer prod svetim obhajilom mi je rekel:

»Kako naj se zahvalim Gospodu za veliko milost, katero mi bo izkazal, ko se mi bo vsega daroval?«

Odgovoril sem mu: »Prvič, moraš živeti od presv. Rešnjega Telesa, zato prejemaj Jezusa vsak dan. Če ti

bo to težko, tem bolje. Drugič, moraš dajati, nositi Jezusa tudi drugim. Bodi nov Tarcizij!«

»O, da, častiti oče; pa, saj veste, kakšni so moji starši...«

Njegov oče je bil hud brezbožnež, s tem je dosti povedano.

»No, prav! Če boš tako ravnal, kakor sem ti rekel, boš dosegel spreobrnjenje svojega očeta.«

Deček je storil vse. Nekega dne ga oče obišče v zavodu in mu pravi:

»Čuj, ne maram, da bi poklekoval in hodil k spovedi! Jaz

sem pošten človek, pa vedar vsega tega ne delam. Žal mi je, da sem te dal v ta zavod. Drevi se boš poslovil od svojih učiteljev. Danes je zadnji dan, ki ga boš preživel pri njih.«

Deček je bil zelo žalosten.

»Oče, bojim se, kaj bo v prihodnje. Saj poznate očeta. Dal me bo v brezversko šolo. Bog ve, v katero?...«

Dejal sem mu: »Drago dete, glej, da boš ostal Jezusu zvest! Poklekni in mi obljubi, da ne boš opustil sv. obhajila, če mogoče!... V šoli, kamor boš prišel, moraš biti mali mi-

sijonar Srca Jezusovega, njegov mali svečenik, in mu moraš pridobivati svoje tovariše...«

Res so ga vpisali v zavod, ki ga je vodil znan brezverec. Tam je začel deček svoj apostolat. Že osem dni po tistem, ko je bil vstopil, mi je privedel dva tovariša iz svojega razreda k prvi sv. spovedi. Potem druga dva. Ali veste, koliko jih je bil spreobrnil? Pet in osemdeset. Prihajali so po trije ali štirje. In ko so prišli, so bili že čisto pripravljani; on sam jih je pripravljaval, jih učil katekizma, molitev, načina, kako se spoveduje.

Vsak dan je prejemal sv. obhajilo. Kako mu je bilo to težko. Ob tri četrt na osem je moral biti v šoli. Zjutraj mu je služkinja postavila na mizico k postelji zajtrk, čaj, potico, kruh, surovo maslo — in odšla. Otrok je vstal, izlil čaj skozi okno, spravil kruh z maslom v žep in odšel, ne da bi domači o tem kaj slutili. Jaz sem ga pričakoval za oltarjem, da mu dam sv. obhajilo skozi vratca, ki so bila dočena za tiste, katerim se je mudilo. Ko je bil prejel sv. obhajilo, je ostal nekaj minut v globoki molitvi, potem je odšel ter je še po poti opravljal zahvalo po sv. obhajilu. Ker se je bil že zvečer dobro pripravil za šolo, je prebil prve četrt ure, ko so drugi učenci po tihem ponavljali vsak svojo nalogo, v zbranosti in molitvi, hkrati si je pokrnil obraz z rokami. Mogli so misliti, da se uči in ponavlja... Šele ob desetih se je nekoliko odteščal.

Ta deček ni pridobil duš izlahka. Trdo se je mrtvičil, prosil me je celo, da bi smel zadnje tri dni velikega tedna preživeti brez vsake hrane.

Vsak četrtek je opravljal sveto uro, kleče pred podobo presv. Srca.

»Kaj govoriš tedaj Jezusu?« sem ga vprašal nekoč.

»Da ga ljubim in bi rad, da bi bi ga tudi drugi ljubili.«

»In potem?«

»To je vse, častiti oče; vedno mu ponavljam da ga ljubim. V dokaz, da ga resnično ljubim, sem pred njim celo uro na kolenih.«

Njegov oče je bil nevarno zbolel. Deček je pritekkel k meni.

»Ljubil si Jezusa in mu pridobil mnogo duš, dragi moj, zato zaupaj! Jutri bom obiskal tvojega očeta v imenu našega Gospoda. Povej mu, da bom prišel!«

Vso noč je preklečal deček pred podobo Srca Jezusovega v molitvi. Drugi dan sem prišel k njim.

»Pridite, gospod,« me je ljubeznivo nagovoril bolnik. »Jezus je predober in mi bo vse odpustil... Rad bi se dobro spovedal.«

Mož se je spovedal čudovito ponižno, hotel je popraviti preteklo življenje in prosil je za sv. obhajilo. Sam je posvetil vso družino Jezusu. Junaško je trpel še deset dni in potem umrl kakor svetnik. Vsa družina se je spreobrnila. Kmalu nato sem bil ob smrtni postelji malega apostola. Ali smem imenovati to smrt?... Ležal je na postelji lep kakor angel, miren, smehljajoč se Jezusu, ki ga je po posebni milosti videl, še preden je zaprl oči za luč tega sveta.“

Lepo je, častiti presveto Srce Jezusovo in mu zadoščevati za premmnože žalitve in krivice; še lepše pa je, biti apostol tega češčenja in v dušah vnetati ljubezen do božjega Srca!

Slavko Ljubniški:

TVOJE SRCE...

Tvoje Srce je večna Modrost,
dušam ljubečim kot mana.
Zejnemu blagodejen je vir,
kelih krvi, ki je dana
v naše rešenje.

V Tebi zrcali se raja prelest,
milosti vseh si posoda;
luč, ki nam sveti skozi temo,
sije od roda do roda,
vodi v življenje.

Blaženost, v Tebi sončijo se
srečni, zveličani zbori.
Biser, pred Tabo padajo v prah,
nič so vsi zemeljski dvori,
kralji, cesarji.

Bodi zavetje, varuj nas zla,
up naš in varna trdnjava.
V srcih ljubezni žar nam prižgi,
da nas objame kdaj slava
v večnostni zarji.

Moč materine vzgoje

Marjeta Bosko je bila mati, kakor bi morale biti vse krčanske matere. Ljubila je sina Janeza, a ne toliko s tisto ljubeznijo, ki misli samo, kako bi priskrbela otroku udobno zemeljsko življenje, ampak bolj s tisto, ki misli, kako bi mu zagotovila večno srečo.

Da bi ju videli v mali kuhinji, Marjeto pred štedilnikom, Janezka pri njej na klopi... Kako zanimivo je Marjeta govorila in kako željno je Janezek poslušal njeno pripovedovanje in pazil na vsako besedo. Imel je pripravljenih sto vprašanj. Marjeta mu je govorila o Bogu in znala, čeprav revna kmetska ženica, tako živo opisovati njegovo lepoto in veličastvo, da se je Janezku zdelo, da gleda Boga v njegovi veličini in se napaja z njegovo lepoto.

Janezku se je tako globoko vtisnila v dušo božja lepota, da je ni več pozabil. Kar je videl lepega, ga je spominjalo na Boga. Večkrat je vprašal mater: „Bog je še lepši ko to, kajne mama?“ In mati mu je potrdila. Da bi ga še bolje poučila, mu je natresla celo vrsto čudovito lepih primerov.

Pa ne le o lepoti, tudi o božji dobroti mu je znala govoriti tako zgovorno, da ga je do dna duše prepričala, da je Bog nad vse dober oče. Vsadila mu je v mlado dušo seme, iz katerega se je razvilo tisto čudovito zaupanje v božjo dobrotu, ki mu je v poznejših letih vlivalo pogum, da se ni ustrašil nobene težave in zapreke. Iz materinih ust je slišal izrek, ki ga je kasneje

neštetokrat ponavljal svojim pomočnikom, zlasti v zamotanih okoliščinah: „Nič se ne bojmo, Bog je naš oče in pozna naše potrebe.“ Don Boskova neustrašenost je bila v največji meri sad verne materine vzgoje.

Mladi pastir iz Becchijev se je zavedal, da Bog ljubi le dobre otroke. „Če hočeš, da te bo Bog ljubil in ti pomagal, varuj se greha! Rajši umreti, kakor grešiti!“ Kolikokrat mu je izrekla to važno misel in mu opisovala kazni, s katerimi Bog kaznuje grešnike. Tako živo je znala opisovati, da je poslušal kakor zamaknjen in se ni nikdar naveličal poslušati. Pod vplivom tega govorenja je že v otroških letih napravil sklep: „Rajši umreti kakor grešiti!“

Nekoč ni ubogal na prvi ukaz. Takoj mu je vstala misel: „Žalil si Boga, zaslužil si kazen“. Kmalu se prikaže pred materjo s palico v roki: „Nate, mama. Kaznujte me rajši vi kakor Bog.“ Mati si je ginjena obrisala solze, poljubila sina in mu rekla: „Odslej budi ubogljiv in Bog te bo ljubil.“ — „Pa kazen?“ — „Ker priznaš svoj pogrešek, ti je Bog odpustil.“ Ko je slišal to zagotovilo, se je zahvalil in se vesel vrnil na travnik.

Matere, posnemajte mater Marjeto in zapomnite si dobro: „Materine besede se tako globoko vtisnejo v nežno otroško dušo, da se nič več ne izbrisejo. Govorite torej, — a le dobro in spodbudno!“

V. Dermota, Turin:

Dobrodelnost v naših dneh

(Nadaljevanje.)

Bog ravna kot dober oče, ki otroku da to, kar mu najbolj koristi. Če pri otroku več zaleže oster pogled, strogo zadržanje, trd prijem, bo oče do njega strog, zahteven, nepopustljiv. Če pa oče vidi, da bo otroku bolj koristilo milo, dobrodušno rav-

nanje, bo ravnal z njim milo, ljubeznivo in prijazno; toda v obeh primerih ga vodi ljubezen, želja, da bi storil otroku dobro.

Bog je tudi umen gospodar. Zato gotovo nikomur ni dal bogastva zato, da bi ga zlorabljal v svojo in svojeja

Sveti Janez Bosko, apostol pogostnega svetega obhajila med mladino.

bližnjega škodo: da bi pretirano stregel svojemu telesu, zapravljal, pijančeval, stiskal uboge in si s tem zaslužil pekel in izgubil nebesa.

Nikogar ni postavil v revščino zato, da bi zavoljo revščine ne mogel doseči svojega večnega cilja. Storil je, da si pomagamo s primero iz domačega življenja, kakor z našo Lisko, ki je dobila telička. Liska ima mnogo mleka, toliko, da bi škodovalo njenemu zdravju, če ne bi bilo telička, ki bi ga posesal. Narava je dala Liski obilico mleka; pa to mleko ni namenjeno njej sami, temveč teličku: celo škodilo bi njenemu zdravju, če bi ga hotela zase obdržati.

Natanko tako je z nami. Bog je ustvaril bogatine, ki imajo obilico časnih dobrin, in uboge, ki jih nimajo. Pa bogatim bogastva ni dal zato, da bi ga imeli sami zase, zakaj kopičenje časnih dobrin bi jim utegnilo škodovati in jim zakrkniti srce. Bog jim

je dal bogastvo zato, da bi ga delili s tistimi, ki so potrebni. Prav tako ni ubogih postavil v revščino zato, da bi od pomanjkanja umirali, temveč zato, da bi jim premožnejši dajali od tega, kar jim je Bog dal preveč. Bog je izročil premožnim bogastvo le zato, da bi ga upravljali in delili med reveže. Samo tako moremo razlagati božjo voljo, da so nekateri bogati, drugi pa siromašni.

Bog je to svojo voljo tudi jasno izrazil: „Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj... Zakaj lačen sem bil in mi niste dali jesti; žejen sem bil in mi niste dali piti; popotnik sem bil in me niste sprejeli; nag sem bil in me niste oblekli...“ (Mt 25, 41—43.) In drugje: „Lažje je velblodu iti skozi šivankino uho, (nizka in ozka jeruzalemska vrata) kakor bogatino (ki ne daje od svoje preobilice ubogim) priti v božje kraljestvo“ (Mt 19, 24). Podobno je klical tudi veliki božji glasnik don Bosko: „Kar vam je odveč, dajte ubogim!“

Kakšno je torej razmerje med bogatimi in revnimi? Ali so po božji zamisli revni res prikrajšani in bogati preobdarjeni? Ne eno ne drugo! Poslušajte: hišni gospodar napravi testament; prvemu sinu izroči vse svoje premoženje, drugemu pa voli primerno oskrbo do smrti, zanj in za njegovo družino. Drugi sin ni bil po očetovi oporoki prav nič prikrajšan, celo boljše mu je, ko se mu ne bo treba ubijati z življenjem, kakor njegovemu bratu. Kar je bogatinom odveč, ni njihovo, temveč pripada revežem; in česar ubogim manjka, to imajo zanje premožni. Po božji volji imajo eni dolžnost dajati, drugi pa kot božji otroci pravico zahtevati! Zato pred Bogom ni ne bogatih ne revnih, po božji zamisli ni družabnih plasti, ki delajo današnjim gospodarstvenikom toliko preglavice: pred Bogom so vsi enaki, tudi v gospodarskem smislu. Enemu je Bog izročil bogastvo, drugemu pa dal pravico, da od premožnega dobi, česar potrebuje.

Največji reveži so gotovo zapuščeni, nepreskrbljeni otroci in sirote. Po naravi morajo zanje skrbeti starši: zakaj otroci mnogo rabijo in so sami nezmožni, da bi si vse potrebno priskrbeli. Če pa staršev ali rednikov ni, morajo zanje skrbeti druge pre-

možnejše družine ali dobrodelni zavodi, katere morajo vsi po svojih močeh podpirati.

Med reveži, ki imajo pravico do pomoči so tudi ubogi po vaseh, župnijah in občinah. Kako žalostno je, ko kak revež prosi za pomoč pri bogatih, pa mu dajejo le s prezirom in nejevoljo, toliko, da se ga odkrižajo, kot da bi dajali iz svojega. Kaj bi napravili z denarnim zavodom, ki bi vam tako vračal denar, ki ste ga pri njem

v svoji okolici reveže, je obilno blagoslavljal njihovo delo gotovo samo zato, da bodo mogli s tem premoženjem obleči in vzeti pod streho potrebne ter jim dati dela in kruha. To je božja volja, to je božja previdnost.

Salezijanski sodružniki, ki se štejejo med najboljše sinove nebeškega Očeta in našega malega naroda, morajo potrebne brate sprejemati v tem duhu in prepričanju. Samo tedaj bomo izpolnili željo in zahtevo našega

Rakovnik: Pogled na bližnjo rakovniško okolico z Galjevico, kjer se je že precej družin posvetilo presvetemu Srcu Jezusovemu.

naložili? Vi ste taka hranilnica, tak denarni zavod, ki hranite premoženje revežev! Krivično ravnate, če delate tako. Zakaj po krščanskem nauku to, kar imate, ni vaše, marveč vašega brata, ki je v potrebi.

Kakor v vseh časih, tako je tudi danes število trpečih veliko! Koliko brezdomcev, koliko bratov, ki trpijo pomanjkanje! Ali Bog, naš Oče, to hoče? Noče in nikdar kaj takega hotel ne bo. Ker pa je pripustil, je v svoji previdnosti in dobrohotnosti poskrbel tudi za ta primer. Premožnim in bogatim je naklonil, da so njihovi posli že mnogo let dobro uspevali, tako da so si pridobili precejšnje, celo odvišno premoženje. Tistim, ki imajo

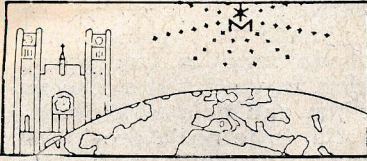
skupnega očeta in zaščitnika sv. Janeza Boska, ki je vedno klical in nam kliče še sedaj iz svojega groba v baziliki Marije Domočnice v Turinu: Kar vam je odveč, dajte ubogim!

V tem naj nam bodo zgled sodružniki in katoličani v drugih deželah, n. pr. v Piemontu, ki oskrbujejo tudi v sedanjih resnih časih med mnogimi drugimi tudi oni dve velikanski ustanovi, o katerih smo govorili v začetku.

To je naša prednost in čast, „da se imenujemo in smo otroci božji“ (1 Jan 3, 1). Skrbimo, da bomo tudi tako ravnali s svojimi brati, da se bo videlo, da smo vsi otroci istega Očeta.

* * *

NE POZABITE NA PRVI PETEK V JULIJU!

PO † † † † † † † † SALEZIJANSKEM SVETU † † † † † † † †

Rakovniško pismo

Ljubi Miha!

Čas je že, da vzamem peró v svojo desno rokó in Ti pošljem pozdrave čez hribe in doline za deveto goró.

Ne čudi se, da začenjам pisanje s tem starim častitljivim uvodom; to se naravnost spodobi, saj Ti nisem pisal že sedem laških let.

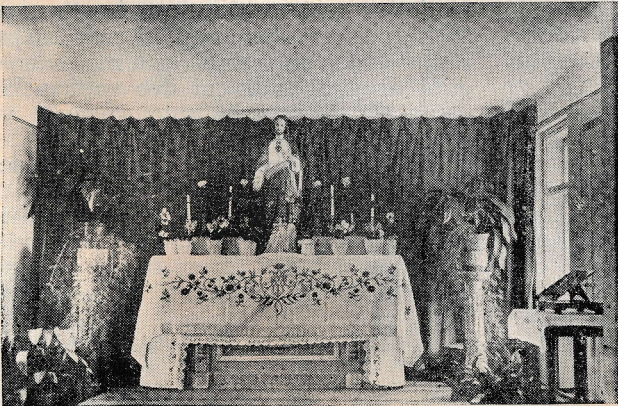
Odtistihmal se je na našem ljubem Rakovniku — saj se ga gotovo vedno z ljubeznijo in dobro mislijo v srcu spominjaš, tega prijaznega kofička v zavetju zelenega Golovca, odkoder je tako ganljiv pogled na košček slovenske zemlje od Marije na Žalostni gori do Kraljice miru na Kureščku, pa od Kureščka do Žalostne gore nazaj — odtistihmal, pravim, se je pri nas marsikaj zgodilo, kar bi bilo vredno, da bi se zapisalo in se ohranilo poznim rodovom v spomin. Ali to prepustiva letopiscem in zgodovinarjem, naj se ubadajo s takimi stvarmi. Midva na kratko in po domače pokramljava o tem, kar naju najboljše zanima.

Zunanje lice rakovniškega zavoda se v zadnjem času ni veliko spremenilo — to pa seveda ne velja za okolico, zlasti ne za Golovec, kamor si poleti tako rad hodil na sprehod,

zdaj pa je pust in prazen, kakor da stoji pred njim angel z ognjenim mečem v rokah in piše „mane, tekel, fares“ — samo okrog novega poslopja, ki je na znotraj že lepo dodelano, na zunaj pa še čaka, da ga zidar omeče in posnaži, še vedno kopljejo in rijejo v zemljo in jo odvažajo, kakor bi hoteli zravnati Golovec in nasuti barje. Pa za to bi bilo treba nekaj silakov, kakršna sta bila Štempihar in Krpan. Tudi načrti za novi mladinski dom, ki je zanj nekaj opeke že navožene in apna že ugašenega, še niso stopili s papirja v dejanje.

Mnogo bolj živahna je notranja podoba Rakovnika. Tu polje in se iskri še prav takšno življenje, kakršno je plalo in se iskriло takrat, ko si bil Ti tukaj. Ne mislim Ti popisovati praznikov, ne cerkvenih ne drugih, ki se, kakor v vsakem don Boskovem zavodu, tudi pri nas vrstijo kakor jagode na molku, eden lepši ko drugi. Prebivalci rakovniškega blodnjaka, ki se sicer včasih komaj poznamo ali pa še ne, se ob takih praznikih snidemo, si prijazno pogledamo v oči in se zavemo, da smo vsi ena sama don Boskova družina. In tedaj vris-kamo in pojemo, včasih morda bolj,

Dalje na platnicah

Rakovnik: Oltar v kapelici Srca Jezusovega na Jurčkovi poti na Barju, kjer se že od začetka maja vrši redna božja služba za vse one okoličane, ki stanujejo onkraj mestne meje. Kapelica je sicer preprosta, a vendar prijazna in prisrčna, tako da sosodje z veseljem prihajajo k službi božji.

ČEŠČENJE *** MARIJE ***** POMOČNICE **

Pri Mariji na Rakovniku

Marija Pomočnica kristjanov na Rakovniku je zaslovela po vsej Sloveniji. K njej se obračajo srca iz vseh slovenskih vasi in mest. Preden je izbruhnila vojska, so vsak čas prihajali romarji nele od blizu, ampak tudi od daleč: iz najbolj severnih in najbolj južnih delov slovenskega ozemlja. Zdaj, ko jim je vojska zaprla dohod, obiskujejo Marijo na Rakovniku z mislijo in ljubeznijo. Koliko lepih stavkov je že dospelo v pismih iz vseh krajev. „Naše misli so pogosto na Rakovniku. — Vsak čas se obračamo k Mariji na Rakovnik. — Kdaj bo prišel čas, da bomo spet obiskali Marijo na Rakovniku? — Pozdravite v našem imenu Marijo. — Priporočite nas Vaši Mariji. — Kako dolg čas nam je po rakovniški Mariji! — Srečni časi, ko smo lahko prihajali k Mariji na Rakovnik! — Obrnili smo se k Mariji na Rakovnik in bili smo uslišani. Ko mine vojska, se pridemo zahvalit osebno. — Srečni Ljubljanci, ki imajo tako blizu rakovniško Marijo!...“ Takih in podobnih stavkov, ki kažejo zaupanje in obenem ljubezen do Pomočnice kristjanov je toliko, da bi težko vse našteali.

Marija Pom. kristjanov na Rakovniku, lahko rečemo, si je v malo letih osvojila srca večine Slovencev, vsaj tistih, ki so ohranili vero. Ker se v sedanjem času večina ne more zatekati k Njej osebno, se zateka v mislih in jo prosi iz daljave, in vsak čas pride pismo, ki poroča o milosti, prejeti po rakovniški Mariji, in izreka zahvalo. Tisti pa, ki še utegnejo priti na Rakovnik, kaj radi prihajajo in poklekajo pred Njen oltar, zlasti ob nedeljah in praznikih, in kar ganljivo je gledati pobožne častilce in častilke, ko polni vere in ljubezni gredo po kolenih okrog njenega oltarja, in tiste obraze, ki se tako zaupno obračajo k Mariji in jo poljubljajo z očmi in srcem ter prosijo pomoči in izrekajo zahvale.

Kako lep je bil letos majnik, ko je ob šmarnični pobožnosti vsak dan napolnil svečišče! Koliko veselja v tistih dušah, ko so pred lepo okrašenim in razsvetljenim oltarjem tako navdušeno prepevali lavretanske

Zahvale

Kot dolgoletna salez. sotrudnica sem se v dolgi težki bolezni — dva mesca sem stalno ležala — obrnila k rakovniški Mariji. Opravljala sem tudi devetdnevnicu k sv. Frančišku Ksaveriju z namenom, da tudi on prosi Marijo za moje zdravljenje, ako je to po volji božji. V noči med četrtim in petim dnevom devetdnevnic nisem mogla niti minuto zatisniti oči, zjutraj se pa začutim popolnoma zdravo. Naslednji dan sem že ob petih vstala in šla v cerkev. Tretji dan sem prehodila dolge stopnice in tri četrte ure hodila, pa niti najmanjše utrujenosti nisem čutila. Marija rakovniška, bodi tisočkrat zahvaljena! Tudi sv. Frančišku tisočera zahvala za posredovanje. Prav lepo se tudi zahvalim za srečen izid važne prošnje. — *Vigele Marija*, Ljubljana.

Minulo je že pol drugo leto, odkar sem bila v veliki stiski. Nikjer nisem videla izhoda. Vedoč, da je človeška pomoč nemogoča, sem se obrnila k Mariji Pomočnici. Šla sem na Rakovnik, pokleknila pred njen oltar, toda moliti nisem mogla; le jokala sem in vzdihovala: „Marija, pomagaj mi, reši me!“ Med tem vzdihovanjem sem čutila, kakor da se je odvalil od srca težak kamen. V tem trenutku sem bila rešena in polna hvaležnosti do Marije sem se vsa srečna vrnila domov. — Vsi, ki trpite, kličite Marijo! Pri Njej boste našli pomoč. — *Virant Fr.* Sostro.

V težki bolezni sem se obrnila k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziji. Po opravljeni devetdnevnic sem bila ozdravljena. Izrekam zahvalo in pošiljam zahvalni dar. — *Jurejevčič Ana*, Krasine.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pom. in sv. Janezu Bosku za srečen izid težke operacije. Pošiljam ob-

litanije in toliko lepih Marijinih hvalnic! Zdelo se je, da je resnobe polni čas še bolj ko druga leta vlekel srca k Mariji in jim narekoval prošnje.

V nedeljah popoldne pa lahko rečemo, je bila skoro nepretrgana procesija Ljubljančanov, ki so prihajali in odhajali, polni zaupanja in ljubezni do Pomočnice kristjanov. O pogledu na te množice se je nehote rodilo prepričanje: „Marija Slovencev ne bo zapustila.“

Vrhunec je pa dosegel zadnji dan majnika, ko smo slovesno obhajali praznik Marije Pomočnice. Procesije sicer letos ni bilo, a vzlic temu je bilo romarjev, zlasti popoldne, toliko, da so do zadnjega kotička napolnili svetišče in še zunaj pred svetiščem jih je bilo kdo ve koliko, ki niso mogli v prenapolnjeno svetišče.

Vsi, kateri morete priti k Mariji, prihajajte radi in pogosto ter odkrivajte Mariji svoje težave. Kakor ima večina večjih mest v svoji bližini Marijino svetišče, kamor romajo k Mariji, tako se zdi, da je Pomočnica kristjanov izbrala Rakovnik za središče Marijinega češčenja v Ljubljani: za ljubljansko Marijino božjo pot.

Tisti pa, ki ste zadržani, prihajajte na Rakovnik v mislih, se iz daljave priporočajte rakovniški Mariji in jo prosite, da bi se kmalu dopolnili časi božjih sklepov.

ljubljeni dar. — *Otoničar T.*, Begunje.

Izrekam Mariji Pom. kristjanov srčno zahvalo. Na njeno priprošnjo sem hitro ozdravel. — *Černe Jože*, Dev. M. v Polju.

Kmalu bo minulo eno leto, kar mi je zbolela mož. Če mi ozdravi, sem obljubila Mariji Pom. in sv. Janezu Bosku majhen dar in javno zahvalo. Moja prošnja je bila uslišana in se javno zahvalim. — *H. N.*, Prigorica.

Že večkrat sem se zatekla k Mariji Pom. in sv. Janezu Bosku in vedno sem bila uslišana. Pred enim letom se mi je ponesrečil sin ter se moral podvreči težki operaciji. Zatekla sem se k Mariji in ta je pomagala. Pošiljam zahvalo in zahvalni dar. — *Boje A.*, P.

Nadalje se zahvaljujejo: *Božič Roza* (Ljubljana) za ozdravljenje noge; — *P. J.* (Št. Vjrd na Dol.) za veliko pomoč v boleznih; — *K. M.* (Polhov gradec) za srečno rešitev; — *P. Z.* (Velike Lašče) za uslišano prošnjo; — *Berčan Marija* (Luče) za srečno vrnitev; — *Volavšek Alojzij* (Škrljevo) za zdravje; — *Križan Marija* (Krasine) za ozdravljenje otroka.

SOTRUDNIKI! SOTRUDNICE!

Mnogo izmed vas se vas je z leti vpisalo med častilce Jezusovega Srca, v tako imenovano „Zvezo ljubezni“. Gotovo se še spominjate, ko ste poslali na Rakovnik svoje ime in gotovo ste tudi vestno opravljali vsak mesec določeno pobožnost.

Salezijanski Vestnik je svoj čas objavljala skupinam mesečne službe; zdaj smo to opustili. Saj si lahko vsak sam določi mesečno službo. Devet služb (1) je. Vzemite devet lističev in na vsak listič zapišite po eno izmed devetih števil in potem žrebajte. Številka, ki jo izžrebate, vam zaznamuje službo, katero opravljajte tisti mesec.

S to pobožnostjo je združeno tudi mesečno zadostilno sv. obhajilo. Ker je Jezus obljubil posebno milost srečne smrti tistim, ki bodo devet prvih petkov za-

povrstjo pobožno prejeli zadostilno sv. obhajilo, je najbolje, da — če je mogoče — prejimate obhajilo v prvih petkih. Če pa to ni mogoče, pa katerikoli dan v mesecu. Skrbite, da tega sv. obhajila ne boste nikdar prezrli.

Pobožnost do presv. Srca je vir neizmernih milosti. Berite življenje sv. Marjete Alakok (2) in se prepričajte! Da to pobožnost ohranimo in jo čimbolj razširimo, bomo še nadalje z veseljem sprejemali v Zvezo ljubezni. Kdor želi vstopiti, naj pošlje svoje ime in naslov na Vodstvo salez. sotrudištva v Ljubljani (Rakovnik), da ga vpišemo v knjigo častilcev.

Ali si že vpisan? In če si, ali vestno opravljáš odkazano službo in zadostilno sv. obhajilo?

- (1) Knjižico „Devet služb“ lahko naročite na Rakovniku. Stane po pošti 1 liro.
- (2) Nevesta presv. Srca. Stane po pošti 4 lire.

kot se spodobi za te resne čase...

Poseben pečat daje Rakovniku letos pobožnost deveterih prvih petkov. Vsi, ki poslušamo rakovniški zvon, smo vzeli škofovo besedo prav resno. Nočemo glede tega nič zaostajati za deželno, ki je vsa v znamenju sprave in zadoščenja presv. Srcu Jezusovemu. Obhajilna miza je ob prvih petkih prav na gosto zasedena. Statistika bo vedela povedati številke, ki bodo v čast vsem, ki spadajo pod rakovniški zvon. Tudi delo za posvečenje družin se je krepko razmahnilo in lepo napreduje. Za uvod se je na praznik sv. Rešnjega Telesa slovesno posvetila presv. Srcu rakovniška okolica. Naslednjo nedeljo so obnovili posvetitev naši mladinci; z ganljivo lepim obredom so ustoličili presv. Srce v svojih prostorih. Na sam praznik Srca Jezusovega smo pa slovesno obnovili posvetitev v zavodu; zavod se je namreč prvič posvetil že leta 1923. Obred smo opravili pred znano podobo Srca Jezusovega, pred katero smo že tudi v Tvojih časih molili večerne molitve.

Prisrčno lep je bil tudi naš letošnji majnik. Morebiti ni bilo toliko romarjev in toliko zunanjih slovesnosti kakor za Tvojih dni, zato pa je bilo vse bolj poduhovljeno v smislu naročila sv. očeta Pija XII. Isto velja tudi za praznik Marije Pomočnice, ki smo ga obhajali zadnjo nedeljo v majniku... Nikakor pa ne morem molče mimo naših majniških večerov. Mislim, da mi bodo za zmeraj ostali v spominu, tisti lepi trenutki, ko sta nam pesem in žlahtna beseda vneli srca za Marijo. Kar spomni se, Miha, kako je bilo nekoč.

Še o tem in onem bi Ti rad napisal, o našem društvenem življenju, o zanimivih predavanjih, ki jih imamo, o življenju v Marijini kongregaciji, o načrtih za počitnice, ki so že predurmi: ali beli list je popisan in treba je končati.

Samo še prisrčen pozdrav — v starem častitljivem slogu — čez tri gore, čez tri dolé, čez tri zelene travničke.

Tvoj Janez

Gospod, daj jim večni pokoj!

† ANTON ZELKO

V vrste slovenskih salezijanskih duhovnikov je zopet posegla smrt in utrjala novo žrtev. Dne 17. maja se je v Trogirju pri Splitu ponesrečil g. Zelko Anton. Ko se je vozil po morju, je padel iz čolna, nakar ga je v vodi zadela kap in je utonil.

Pokojnik se je rodil 7. avgusta 1911 v Kruplivniku, v župniji Gornja Lendava, v Slovenski krajini. Kot peti in najmlajši otrok poštene krščanske kmečke družine s četrť grunta je že zgodaj pokazal veselje do učenja in duhovskega poklica. Po prizadevanju g. Jožefa Radoha je na jesen leta 1925. odšel z nekaterimi tovariši v Italijo. Tu je v salezijanskem misijonišču v Foglizzu dovršil nižjo gimnazijo. Leta 1929. so ga predstojniki nameravali poslati v Chile, da bi tam spopolnil svojo misijonsko izobrazbo. A zaradi težav s potnim listom se je vrnil v domovino, napravil na Radni noviciat, dokončal višje gimnazijske in modroslovne nauke in se za

tri leta posvetil praktičnemu salezijanskemu delu med mladino. Leta 1935. so ga predstojniki poslali v

bogoslavje v Turin, da bi se v tamkajšnji salezijanski bogoslovnici поблиže pripravil za vzvišeni duhovniški poklic. Po odlično dovršenem bo-

slovju je bil za mašnika posvečen dne 2. julija 1939. v svetišču Marije Pomočnice v Turinu.

Prvo svoje službo kot duhovnik je nastopil na Rakovniku kot učni vodja pri dijakih. Naslednje leto je bil premeščen v Split, kjer je bil prav do svoje prezgodnje smrti upravitelj v ondodnem zavodu.

Pokojni gospod je bil vseskozi zgleđen redovnik in duhovnik. Salezijanska družba je z njim izgubila krepko delovno moč, mladina pa velikega prijatelja po don Boskovem duhu. Medtem ko ga vsem bralcem Salezijanskega Vestnika priporočamo v molitev, si želimo, naj bi pri Bogu izprosil Salezijanski družbi veliko novih in svetih poklicev, ki bodo stopili na njegovo izpraznjeno mesto.

† JANEZ ZAMJEN

K Bogu po plačilo za celoživljenjski trud kot duhovnik in redovnik je odšel salezijanski misijonar Janez Zamjen, prvi ravnatelj in soustanovitelj Mladinskega doma ob Terezijinem svetišču na Kodeljevem. Rojen v Mengšu 1877 je dokončal gimnazijo v Ljubljani, ko ga je za salezijansko delo tako zaslužen katehet in opat Smrekar Janez navdušil za don Boska. Nemudoma se je odzval božjemu klicu. Saj je že prej tako hrepenel po delu v misijonih! Takoj po novi maši leta 1901 je odšel v Mehiko, od koder je bil po 10 letnem delu pregnan. Svetovna vojna ga je zajela v domovini, pa je tu razvijal svojo gorečnost po salezijanskih zavodih na Radni, v Veržeju, na Rakovniku in slednjic na Kodeljevem, še posebno kot zelo zaželen spovednik in duhovni vodnik. Mnogi se ga še danes s toplo hvaležnostjo spominjajo. Po vojni se je vrnil v svoje misijone, to pot v Juž. Ameriko v Argentino. Poznanje raznih jezikov mu je bilo v veliko korist pri delu za duše, za katere je ves gorel. Srce mu je že dolgo nagajalo in to ga je 12. marca

t. l. sredi dela nenadoma zrušilo. Božji Zveličar, mu bodi bogat plačnik! Molimo zanj!

† DR. LAMBERT EHRlich

Ranjki vseučiliški profesor dr. Lambert Ehrlich, ta veliki borec in mučenik za božjo in slovensko stvar, je bil velik častilec sv. Janeza Boska in Marije Pomočnice. Zato se spodobi, da se ga spomni tudi glasilo don Boskovih ustanov na Slovenskem.

Svojim akademikom je ranjki ob vsaki priložnosti rad govoril o don Bosku in jih navduševal, naj posnemajo tega velikega moža v njegovi apostolski delavnosti in gorečnosti. In kar je drugim priporočal, je tudi sam delal. Pri don Bosku se je učil vzgajati mladino in zanjo delati. Sv. Janez Bosko je vzgajal svoje fante k požrtvovalnosti, samoodpovedi in žrtvam, navajal jih je k molitvi, k vsakdanji sv. maši in k pogostnemu obhajilu. Prav tako je delal tudi pokojni dr. Ehrlich. Z žrtvami in molitvijo, z vsakdanjo mašo in pogostnim obhajilom so si njegovi akademiki klesali značaje in utirali pot v smeri čistega, odločnega, neomahljivega in neuklonljivega katoliškega hotenja in življenja. Hkrati jih je učil tudi ljubiti Marijo. Večkrat je z izbrano četo svojih fantov priromal k Mariji na Rakovnik, kjer so najprej otroško vdanost molili v svetišču, nato pa se nekoliko pozabavali z odbojko ali nogometom. Še tri dni pred smrtjo je bil dr. Ehrlich na Rakovniku, kakor da bi bil prišel po slovo k Mariji in don Bosku, čigar svete ostanke je neprestano nosil s seboj.

Kakor je ranjki gospod profesor v življenju toliko delal za mladino, tako tudi v nebesih, kjer uživa zaslužen plačilo, ne bo pozabil nanjo. Prepričani smo, da se bo zavzemal pri Bogu posebno zato, da bi naša mladina ostala zvesta njegovim svetim vzorom, za katere je on tako pogumno živel, trpel in umrl.

„Zlasti v zadnjem času dela Bog največje čudeže po priprošnji Marije Pomočnice ter tako tolaži žalostne in trpeče.“ Sv. Janez Bosko

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8